

VĚŽNĀK

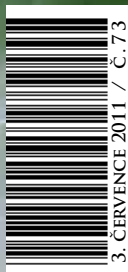
KOMPAS TŘEŠŤSKÉ FARNOSTI

SLOVO OTCE TOMÁŠE

A přece je třeba si uvědomit, že všichni se podílíme na životě farnosti spolu s knězem ...

VSTRÍC PRÁZDNINĀM

Budete mít volno od školy a učení, nikoli však od modlitby a od účasti na mši sv. v neděli!

3. CERVENCE 2011 / Č. 73

www.tre-fa.cz
redakce@tre-fa.cz

redakce

P. Tomáš Caha
Mgr. Květa Zažimalová (KZ)
Lenka Mezerová

jazyková korektura

Mgr. Květa Zažimalová

typografická úprava

Mgr. David Zažimal

další autoři příspěvků

Jan Háva (JAH)
Mgr. Jan Zach (Jan)

tisk zajistil

FIBOX, s.r.o.
Janouškova 215/20,
CZ-674 01 Třebíč
tel.: +420 568 840 036
fax: +420 568 841 037
e-mail: info@fibox.cz
www.fibox.cz

distribuce

Distribuci zajišťuje redakce
v počtu 200 výtisků.

adresa redakce

B. Němcové 570, Třešť 589 01

kolportéři

redakce; Staňkovi;
Duchanovi; Bambulovi;
Hynkovi
a kolportéři z bratrských farností

**Stanovisko redakce
se nemusí ztotožňovat
s obsahem zveřejněných
příspěvků.**

**Anonymní příspěvky
nezveřejňujeme!**

STR.	NÁZEV
3	slovo otce Tomáše
5	kdo jsem
6	vstříc prázdninám
7	konec světa se odsouvá / první svaté přijímání
8	svatí Cyril a Metoděj
8	pozdravení sv. Metoděje Neposkvrněné
9	nadace sv. Františka z Assisi
11	duchovní obnova
12	s úsměvem / ze života farnosti / diář farnosti
13	sv. Alois z Gonzagy
14	apokryf o Josefovi v Egyptě
16	pout' na Křemešník
17	ministrantská soutěž
18	ministrantský výlet do semináře
19	Noc kostelů
20	.... zamyšlení nad článkem / aneb Jak to vidím z Bítýšky
21	aneb Co jsem si odnesl já
22	kde je chyba?
23	knížka
24	informace

Uzávěrka příštího čísla bude 21. srpna 2011!

NÁKLADY NA TOTO ČÍSLO ČINÍ 18,- Kč.

S LOVO OTCE TOMÁŠE

Děti prosí pana faráře: „Ukážete nám ty duchy, které máte na faře?“ Pan farář se diví: „Jaké duchy? Budova je stará, ale žádné duchy tam nemáme!“ „A co je tedy za těmi dveřmi s nápisem „Duchovní správa“?“

Když se mi dostanou do ruky noviny nebo časopis, většinou je nezačnu číst hned od začátku, jako většina lidí, ale nejdříve si je v rychlosti prolístuji, zaměřím se na tučné nadpisy, obsah, abych věděl, o čem se vlastně píše. A teprve potom se vrátím zpět k tomu, co mě oslovilo, nebo zarazilo. Při čtení minulého čísla našeho farního časopisu jsem udělal změnu a ihned se zastavil u článku s nadpisem „Třeštská farnost pomalu, ale jistě umírá“. Mohu vám říci, že v prvním momentě jsem se jako farář třeštské farnosti ulekl, v duchu jsem si řekl: „Co se v mé farnosti děje, že umírá a že bych o tom nevěděl? A nebo že by si farníci omylem mysleli, že pan farář je na tom tak zdravotně zle, že umírá a že by tak už s ním umírala i jeho farnost? To není možné!“ Po přečtení mi vše bylo jasné, v čem Josef vidí problém, který ho trápí. Článek jsem dal pro jistotu a klid svědomí přečíst několika kněžím a konzultoval jsem to s nimi, jak to funguje u nich a vidí to ve svých farnostech. Shodli jsme se na tom, že situace je dnes ve většině farností bohužel stejná. Podle posledního sčítání v kostelích navštěvuje nedělní bohoslužby v naší zemi méně lidí. Od posledního sčítání nastal pokles i na zbožné Moravě. Stačí, když si prolístujete matriky, zjistíte, kolik ubylo křtů a svateb a kolik pokřtěných uzavřelo svatbu v kostele. Snad každý dvacátý. Co na to říct? Myslím si, že hlavní problém je v tom, čím a jak lidé žijí, co nás ovlivňuje, samozřejmě vše je dáno sekularizací světa, který klade důraz především jen na to hmotné. Dnes se také mladí lidé nechťejí k ničemu zavazovat a brát zodpovědnost za své rozhodnutí. A my, křesťané, pokud nejsme pevní ve víře, lehce se necháme strhnout tímto proudem.

To, že ve všední dny je menší návštěvnost bohoslužeb a především jsou to lidé v důcho-

du, to mně tolik nevadí. Nebylo by správné, a to by se jistě Pánu Bohu a mně také nelíbilo, kdyby někdo chodil do kostela ve všední dny a neplnil si své povinnosti v rodině. Ale na druhou stranu je škoda, že slavnosti během roku, kterých je několik, jako např. sv. Josef, Zvěstování Páně, Nane-

bevstoupení Páně, sv. Petr a Pavel, Neposkvrněné Početí Panny Marie a další a především obřady velikonočního třídení, zvláště Bílá sobota, jsou farníky podceňovány účastí na mši svaté víc než Popeleční středa. Na takové svátky bychom si ale měli udělat čas! Ale to vše záleží na vůli člověka, já nechci a ani nemohu nikoho k ničemu nutit. I Ježíš měl postoj, nabízel a nechal lidi svobodně se rozhodovat.

Také jsem se už vícekrát vnitřně trápil a přemýšlel nad tím, co dělám špatně, že někteří birmovanci a děti, které přistoupily k prvnímu sv. přijímání, že přestali časem chodit ke svátostem a do kostela. Snažil jsem se dělat maximum při přípravě a nešlo mi jen o vědomosti, ale především o vztah k Bohu. Byla to a je jedna z kněžských bolestí, když vidíte, že se o něco snažíte, vkládáte svou sílu a energii, nadějí v lidi, a pak nevidíte

plody své práce. Byl jsem z toho smutný. Pán mě osvobodil od těchto výčitek, když jsem nedávno pochopil, že pánem rybolovu je On a ne já, že já mám udělat to, co mám a je v mých silách – zkrátka hodit ty síť do moře, a zbytek mám nechat na něm, jak úspěšný bude rybolov. A takových podobných úryvků v evangeliu máme více – proměna vody ve víno, rozmnožení pěti chleběů a dvou ryb. Sv. Ignác z Loyoly řekl větu: „*Dělej všechno tak, jako by to záleželo na tobě, a modli se a jednej tak, jako by to vše bylo jen na Bohu.*“

Vzpomínám si, jak otec biskup Vojtěch při posledním biřmování v Třešti říkal biřmovancům, jak je důležité si uvědomit, že **svátostí biřmování se stávají dospělými křesťany a jsou zodpovědní sami za svůj život před Bohem a že mají víru předávat dál a že, pokud to nemyslí vážně, ať si to klidně ještě rozmyslí a odejdou.** Nikdo to neudělal, i přesto někteří už nejsou vidět v kostele, jak říká Josef. Asi to někteří nemysleli vážně. Já jako kněz je přece nemohu vést stále za ruku jako malé děti, oni by to také nechtěli, musím respektovat jejich svobodu jako Bůh u každého člověka. Nabídka spolča pro mladé byla, ale z jejich strany nebyl zájem, ačkoliv při vyplňování dotazníku na konci přípravy na biřmování většina z nich měla touhu dál se scházet. Biřmování je okamžik, kdy se sám už rozhodujuj, vím, komu věřím a chci o něm svědčit. Pokud někdo chce přijmout tuto svátost křesťanské dospělosti jen proto, že to chtějí rodiče nebo prarodiče, tak ať raději počká, až bude chtít sám. Hranici přijetí této svátosti bych nejradyji posunul na 18–19 let, i mnoho kněží sdílí se mnou stejný názor.

Při setkání rodičů dětí před prvním sv. přijímáním vždy říkám rodičům, že je třeba dbát o to, aby víra u dětí byla dál živena a že jejich příklad žité víry a modlitby za své děti je to nejdůležitější, co mohou pro své děti udělat. Pokud si myslí, že my, kněží, budeme tento jejich úkol suplovat, tak jsou na omylu. My jim můžeme pomoci nabídkou výuky náboženství. Kněz jako pastýř je pouze tím, kdo jde před nimi, povzbuzuje je a doprovází, a ne rodí. Ovce rodí ovci, ne pastýř, ten jen pouze vede. Nedávno byl papež Benedikt XVI. na své 19. apoštolské cestě v Chorvatsku. Mottem jeho návštěvy bylo „Spolu v Kristu“. Ve svých promluvách zdůrazňoval hodnotu rodiny, v níž se formuje osobnost člověka a budoucnost

lidstva. Říkal: „*Drahé rodiny, buďte odvážné! Neustupujte před sekularizovanou mentalitou. Buďte malým večeradlem podobným tomu, které tvořili Maria a učedníci, kde se žije jednotou, společenstvím a modlitbou!*“ Rodinu nazval domácí církví. Jaké jsou rodiny ve farnosti, taková je farnost. Tento problém ve světě vidí nejen papež, ale i biskupové, a jasné stanovisko církve zní: Vše se odvíjí od rodiny, která je základní buňkou společnosti. Rodinám je třeba se věnovat, modlit se za ně, vést mladé lidi k zodpovědnosti, aby se nebáli uzavírat manželství!

Kněz bez ochotných dobrovolníků, kteří mu chtějí pomáhat a podílet se na životě ve farnosti, je jako generál bez vojska. Nic nezmůže. Je mnoho farností v naší diecézi, kde kněz si mnoho věcí musí dělat sám – nemá ani kostelníka, květinářku, katechetky. U nás tomu tak, Bohu díky, není. Farní rada jsou pro mě nejbližší spolupracovníci a poradci, kteří mi pomáhají v rozhodování a hospodaření s farním majetkem a penězi a kromě toho se navíc na poradách také bavíme o dalších konkrétních věcech, které se dějí, a prožívá je naše farnost. Když jsem onemocněl, byli všichni ochotní ihned se sejít a řešit danou situaci s tím, že vzali mnoho úkolů na sebe. To, že ve farnosti funguje teď vše, co bylo před tím, a to, že proběhla Noc kostelů, Velikonoce, učilo se náboženství, děti se v pátek scházejí, ministranti mají schůzky, lidé se scházejí a modlí ve společenství, to je pro mě důkazem, přesvědčením, ujištěním o tom, že jsou tu lidé schopní se o sebe postarat, ochotní pro druhé něco dělat, žít pro farnost a modlit se za ni. A že to nestojí na přítomnosti kněže.

Podarilo se nám opravit nejen farní kostel sv. Martina. Všichni dobře víme, že ze svých vlastních prostředků by toho farnost nebyla schopna. Bylo to díky dobré spolupráci a finanční podpoře Města Třeště a dotací z Ministerstva kultury. Farní areál je v památkové zóně a je zároveň kulturní památkou, vše musí být povoleno a prokonzultováno s památkovým ústavem. Jinak bychom dostali pokuty a nedostali bychom ani dotaci nebo je museli vracet. Byly momenty, velké boje s rozhodnutími památkářů, která byla podle našeho mínění a mínění stavební firmy někdy scestná, nahlas jsme nesouhlasili a kroutili nad nimi hlavou; např. trvali na dodržování starých

technologii omítek, použití vápenných barev na fasádu, obzvláště se to týkalo omítnutí kamenných pilířů, nesměly se použít měděné rýny, fólie na střechu fary a kostela, ač není vidět zvenku, a mnoho dalších věcí. Bohužel, s tím jsme nemohli nic dělat, museli jsme se podřídit. Pak není divu, že při dnešním ovzduší, kdy jsou dostupné modernější a dlouhotrvající prostředky a materiály a z hlediska památkové péče se nesmí používat, začne taková stavba pracovat a omítka následně opadávat.

Na podzim jsem začal také chodit na kurz řízení a vedení farnosti, který jsem z důvodu nemoci nemohl dokončit. Mnoho věcí jsem se dozvěděl a ujasnil, pojmenoval. Dá-li Bůh a uzdravím se, chtěl bych se pokusit udělat pastorační plán farnosti se zástupci vás farníků a zamyslet se, jaký je potenciál farnosti, co podpořit a kde naopak šetřit síly. Trendem a velkým nebezpečím, pokusem dnešní společnosti je, vše měřit čísly, dívat se pouze na výkony a zapomínat na kvalitu, snahu. A to bych nechtěl, protože to by nás vedlo někam jinam a skončili bychom u nějakých grafů či tabulek. A přece je třeba si uvědomit, že všichni se podílíme na životě farnosti spolu s knězem a neseme zodpovědnost za ni podobně jako všichni členové v rodině. Proto se společně modleme na tento úmysl, abychom byli živým otevřeným společenstvím po vzoru prvních křesťanů, kteří společně směřují ke Kristu. Každý týden sloužím mši sv. na tento úmysl za farníky.

otec Tomáš

KDO JSEM?

Tuto otázku si snad v životě položil každý člověk. Kdo jsem? Přírodovědci nám odpoví: člověk se skládá zhruba ze 61 % vody, ze 16 % bílkovin, ze 3 % dusíku a ještě špetky vápníku, fosforu, sodíku, železa. Všechny chemikálie se dají vyčíslit hodnotou asi 60,- Kč. A to mám být opravdu já?

Nebo jsem to, co o mně říkají druzí? Samozřejmě, že slyšíme občas zpětnou vazbu. Potřebujeme vědět, jak nás vidí ostatní, co od nás očekávají a co naopak ne. Ale přes všechno, co o nás druzí říkají, ať je to jakkoli lichotivé, v nás samých to vypadá docela jinak. Náš vlastní úsudek se nezdíká značně liší od mínění druhých.

Slavný evangelický teolog Dietrich Bonhoeffer to vyjádřil verši:

*Jsem skutečně tím, co o mně říkají?
Nebo jsem jen tím, co o sobě vím sám?
Nepokojný, plný touhy, nemocný,
jako pták v kleci,
zápasící o každý dech,
jako by mi někdo svíral hrdlo,
lačný barev, květin, ptáčího zpěvu,
žíznící po dobrém slově, po lidské blízkosti,
chvěje se hněvem nad svévolí
i tou nejmenší urážkou,
štván očekáváním velikých věcí,
soužen bezmocí strachu o přátele
kdesi v nekonečné dálce,
unaven a příliš prázdný,
než abych se modlil, myslel, tvořil,
malátný a připravený se vším se rozloučit?*

Ani vnější pohled ani vnitřní vhléd neposkytují uspokojivou odpověď. Nelze ji najít uvnitř tohoto světa. Třebaže náš život zůstane pouhým neúplným zlomkem, mnohokrát rozbitý, nejednoznačný, rozštěpený, Bonhoeffer uzavírá:

*Kdo jsem?
Osamělé otázky se mi vysmívají.
Ale ať jsem kdokoli,
ty mě znáš a jsem tvůj, Bože!*

*převzato z knihy Sonjy Bachlové
Příběhy nejen pro nemocné*

VSTŘÍC PRÁZDNINÁM

Rok uběhl jako voda a už tu budou zase prázdniny. Jsou očekávané a těšíme se na ně všichni: děti a studenti, ale též my, dospělí. Prázdniny sice mají jen žáci a spolu s nimi učitelé, ale my ostatní se připravujeme na dovolenou. Ta je sice asi o polovinu kratší než žakovské volno, ale přesto představuje odpočinek od pracovních povinností a navyklého koloběhu každodenního života. Většina rodičů si ji vybírá právě v době prázdnin, aby mohli prožívat volný čas se svými dětmi.

Pamatuji si ještě ze základní školy (tak do 6. třídy, do r.1951, kdy bylo ještě povinné náboženství), jak nám katechetka před prázdninami říkala: „*Budete mít volno od školy a učení, nikoli však od modlitby a od účasti na mši sv. v neděli!*“ A taktéž upozorňovali někteří kněží. Víme, že víru nelze prožívat bez obrácení se k Bohu, bez modlitby, a že přítomnost na nedělní mši sv. je pod hříchem povinná, ale já bych to nebral takovouhle nařizovací formou. Volno od navyklého každodenního pořádku a přijetí příjemných změn přináší duševní i tělesné uvolnění již na začátku, a to je především Boží dar. Také to, když do toho můžeme vstoupit ve zdraví a rodinné pohodě.

Co všechno můžeme v době prázdnin prožít? Při cestě do ciziny: to, co u nás nemáme, např. moře, dále jiný ráz krajiny, jiní, často zajímaví lidé, subtropické nebo i tropické rostlinstvo, mnohem teplejší podnebí, v severních zemích drsnější prostředí, ale zato čistý a osvěžující vzduch, úžasná krása hor a pásem lesů. Když zůstaneme doma, můžeme zase obdivovat kopce, údolí, řeky i rybníky, široké prostory i intimní zákoutí, malebnou siluetu měst... Za nepříznivého počasí se lze vypravit k prohlídkám památek. A takto poznávat, jak je ta naše vlast nádherná a začít si jí více vážit. Vidíte – a to všechno nám připravil Pán! Prožijeme to s ním a v něm! Více můžeme vnímat jeho štědrost v den jemu zasvěcený, jehož středem je eucharistie! Ve dnech prázdnin a dovolených – řekejme tomu dohromady třeba „letního volna“ – můžeme být sami nebo s někým: rodinou, příbuznými, přáteli nebo známými. Ve

společnosti je to lepší, alespoň ve dvou. Můžeme si sdělovat dojmy a zároveň společně prožívat radost a vzájemně si pomáhat ve všem možném. Buďme připraveni i na to, že i při veškeré pozornosti a dobré vůli nepůjde vždy všechno lehce, vyskytnou se i překážky, při cestě nebo v místě pobytu od nás, našich společníků nebo z okolního světa. Zachovejme si klidnou mysl a rozvahu, nepodléhejme stresu, nervozitě a strachu dopředu o to, jak to nakonec dopadne. Vždyť i v těchto chvílích nad námi bdí Bůh! Hlavně se snažme zachovat si vnitřní pohodu, uvolněnost a smysl pro druhé, a ve společnosti toto obnovovat a upevňovat. Právě ve dnech letního volna lze mnohé vysvětlit, uklidnit, nebo se ke „starému“ nevracet a dobrým chováním – to podle situace – co bylo „bolavé“ uzdravit nebo aspoň zlepšit. Ve frontě před pokladnou se vstupenkami nebo stánkem s občerstvením buďme trpěliví a nehádejme se! Vy, mladí, při vašich sportovních utkáních, soutěžích a hrách, které patří k vašemu prázdninovému osvětlení – a je to správné – jedněte vždy poctivě, fair play, a udržujte ryzi kamarádství, ať vyhraje ten či ten. Takto lze prakticky zakoušet, co je láska k bližním! I k tomu jsou prázdniny!

A teď se vrátím k začátku, z něhož jsem vyšel: v modlitbě děkovat Bohu za vše krásné, co jsme o letních dnech prožili a svěřit se mu do dnů dalších. V kostele při mši sv. nejsme pouhými diváky, ale přinášíme ji spolu s Ježíšem Bohu Otci jako oběť díkůvzdání, vedeni Duchem svatým. Při tom obětujeme sami sebe a jsme spojeni se sloužícími knězem a ostatními věřícími, připravěni přijmout Krista v Božím slově i v Nejsvětější Svátosti.

Prožívání prázdnin a dovolených s každodenním vztahem k Bohu je mnohem dokonalejší, nežli se jen na chvíli „vytrhnout“ k modlitbě nebo mši sv. a pak se rychle vrátit k tomu, co jsme si naplánovali. Přeji Vám, aby byl o prázdninách stále s vámi a sesílal vám k nim své požehnání

P. Jaroslav
Svatý Kopeček

KONEC SVĚTA SE ODSOUVÁ

Devadesátiletý Harold Camping, který opakovaně prorokoval konec světa, řekl novinářům, že se spletl, když 21. května předpovídal apokalypsu. Prý k ní dojde až o pět měsíců později, tedy 21. září 2011.

Bývalý stavební inženýr Camping, který vede síť křesťanských stanic v Kalifornii pod názvem Family Radio, se omluvil za to, že „nevyočítal datum tak přesně“, jak mohl. Prý se cítil hrozně, když se jeho předpověď nenaplnila, opustil proto domov a odjel i s manželkou do motelu.

Brzy si však podle svých slov uvědomil, že 21. květen byl pouze „duchovním“ soudným dnem. Svět bude podle Campinga zcela zničen až za pět měsíců a to tentokrát opravdu.

Kolik již takových předpovědí o konci světa bylo a ještě bude! Jednou jistě ke konci světa dojde.

Když seděl Ježíš s jeho učedníky a byli sami, přistoupili k němu a řekli: *“Pověz nám, kdy nastane a jaké bude znamení tvého příchodu a skonání věků?”* On jim odpověděl: *„Mějte se na pozoru! Zatím se slunce, měsíc ztratí svou zář, hvězdy budou padat z nebe a mocnosti nebeské se zachvějí! Tehdy se ukáže znamení Syna člověka na nebi. Amen, pravím vám, že nepomine toto pokolení, než se to všechno stane. Nebe a země pominou, ale má slova nepomnou. O onom dni a hodině však nikdo neví, ani andělé v nebi, ani Syn, jenom Otec sám.“*

Pán Ježíš nás tedy vyzývá k bdělosti. Ve vyznání víry se modlíme: Třetí den vstal z mrtvých podle Písma. Vstoupil do nebe, sedí po pravici Otce. A znovu přijde ve slávě soudit živé i mrtvé a jeho království bude bez konce.

Důležité je, abychom žili v bdělosti a tak byli připraveni, když nás Pán z tohoto života povolá a my se budeme zodpovídat, jak jsme se za svého života chovali k Bohu a bližním a mohli odejít jako služebníci užiteční. To je třeba mít na paměti. O svou víru musíme stále znovu usilovat a prosit Ducha svatého o jeho pomoc a vedení, abychom měli víru pevnou a vytrvalou! Pak se nemusíme ničeho obávat.

Pavel Kovář

PRVNÍ SVATÉ PŘIJÍMÁNÍ

Fotografie ze společného 1. sv. přijímání dětí a kněží, kteří je připravovali, byly pořízeny pro Noc kostelů a jsou ještě vystaveny v kostele sv. Kateřiny Sienské. Děkujeme.

Vše pro obnovení modliteb a vzpomínek.

My jsme však společně fotografie z 1. sv. přijímání v r. 1934 neměli, ale maminka šla s námi k p. Jabůrkovi, dala ušít bílé šatky. Koupila modlitební knížičky „Rajské kvítky“, protože svičky – křestní se nedávaly, byly v době krize chudým rodinám nedostupné, vždyť byly tak početné. Ale prostý myrtný věneček nás zdobil a co hlavní – vedl nás p. kaplan /později kooperátor/ František Jelínek – za p. faráře Josefa Martínka /později p. děkana a konsistorního radu/. P. Jelínek jsme oslovovali velebný pane, a jak nás v náboženství dobře učil! Při 1. sv. zpovědi nám radil, abychom si „hříchy“ napsali na papírek a již zesnulá spolužačka mi pošeptala, že má jen tři hříchy...

P. František Jelínek též podporoval početné rodiny a to tím, že pokud měli zahrádku, dal jim k vysazení ovocné stromky. Při soukromém bířmování rodiny Sternbachovy je na společné fotografii s P. Josefem Martínkem, kněžími, kteří zde i v okolí působili, a s p. biskupem Webrem z Litoměřic.

Po přeložení z Třeště jsme byli s farním zájezdem /vedl p. František Bílý/ v Čučicích, kde odpočívá ve společném kněžském hrobě... Dej mu PÁN slávu věčnou za dobrý život!

V r. 1935 byla u 1. sv. přijímání má sestra, o rok mladší, též s přípravou P. Františka Jelínka, i bílé šatky měla po mně, i když s postavou menší. Maminka je „nakasala“ a jak jsme byly šťastné, poslušné, že máme i čisté duše.

Lidmila Vokřínková

SVATÍ CYRIL A METODĚJ

– MISIONÁŘI

SVÁTEK 5. ČERVENCE

Bratři Cyril (vlastním jménem Konstantin) a Metoděj se narodili na začátku 9. století v Soluni v Řecku. V mládí získali to nejlepší vzdělání, Konstantin vstoupil do kláštera, zde přijal jméno Cyril a stal se knězem. Odešel vykonávat misionářskou práci na Moravu, kam ho doprovázel jeho bratr Metoděj. Bratři kázali slovanskou řeč. Cyril sestavil slovanskou abecedu a přeložil Bibli do slovanského jazyka. Papež Hadrian II. vysvětil Metoděje na kněze a později ho jmenoval arcibiskupem Velké Moravy. Cyril a Metoděj dostali svolení a sloužili mši sv. ve staroslověnině a tímto jazykem i kázali.

Svatí Cyril a Metoděj jsou většinou zobrazováni společně. Cyril jako řeholník s Bibli v rukou, Metoděj jako biskup s berlou v podobě T nebo ukončenou dvojitým křížem.

Papež Jan Pavel II. je 31.12.1980 prohlásil za spolupatrony Evropy.

manželé Hrbkovi

POZDRAVENÍ SVATÉHO METODĚJE NEPOSKVRNĚNÉ

Neposkvrněná Panno! Vzešla jsi světu jako zář jitřních červánků! Přineslas nám slunce slávy!
Tys zapudila ze Země strašlivou noc, tys přemohla moc tyрана, tys zvítězila nad smrtí a peklem.
Tys urovnala nepřátelství, které rozdělovalo Boha a člověka.
Tys nám zajistila mír.
Tys uzdravila nemoci duše milostí svatosti.
Tys osvětila okresek zemský zářivým jasem pravdy.
Buď zdráva, Panno Maria, nevyčerpatelná studnice radosti pro lidstvo!
Drahocenná perlo Božího království!
Živý oltáři Chleba, naší potrawy k věčnému životu!
Poklade lásky věčného Otce, buď zdráva!
Prameni Synova milosrdenství, buď zdráva!
Horou Ducha svatého zastíněná, buď zdráva!

Amen

vybrala O. Hrbková

NADACE

SV. FRANTIŠKA Z ASSISI A MISIONÁŘKY LÁSKY

V neděli 25. května jsme měli možnost vyslechnout si v Klubu seniorů zajímavou přednášku dobrovolníků z Nadace sv. Františka z Assisi – paní Evy Štěpančíkové a pana Marka Omelky, který strávil několik týdnů přímo v Kalkatě v Indii. Vzhledem k nízké účasti si dovoluji podělit se s Vámi, kteří jste se nemohli dostavit, o zajímavé informace z této přednášky.

Posláním této nadace je jednak ochrana nenarozeného života od početí do přirozené smrti, jednak pomoc nejchudším z chudých, proto spolupracuje s indickou řeholí Misionářky lásky. Nadace začala fungovat již v roce 1975, kdy ještě za totality posílali do Indie jednodílné balíčky – tehdy nejvyšší povolené množství. Později to byly až patnáctikilové zásilky a od roku 1999 přešli na lodní kontejnerovou dopravu, která je 20x levnější než přeprava poštou.

Pod názvem nadace sv. Františka z Assisi fungují od roku 1993 a od té doby bylo již do Indie posláno 26 kontejnerů, poslední v únoru tohoto roku. Jeden takový kontejner obsahuje 14 tun zdravotnického materiálu v hodnotě kolem šesti milionů korun, doprava lodí stojí 80 tisíc korun a trvá asi šest týdnů. U čísel ještě chvíli zůstaneme.

Ze sedmi miliard lidí žijících na Zemi má každý pátý člověk na den méně než jeden dolar, což je hranice velké bídě. Jedna miliarda lidí je ohrožena hladem, více než jedna miliarda nemá přístup k nezávadné vodě. Podle OSN by bylo potřeba 30 miliard dolarů ročně, aby tito lidé nestrádali a 250 miliard dolarů ročně pro odstranění bídě a zajištění soběstačného rozvoje chudých národů. Pro srovnání: ročně se utratí 400 miliard dolarů za drogy, 517 miliard za tvrdý alkohol a cigarety a 1531 miliard za náklady na válčení a zbraně.

V Indii se o ty nejpotřebnější starají Misionářky lásky. Tento řád založila v roce 1948 blahoslavená Matka Tereza. Již za svého života měla několik tisíc následovnic a vybudovala několik stovek domů na pomoc potřebným. V současnosti mají Misionářky lásky asi pět tisíc členek, které působí ve 137 zemích světa.

Pan Omelka vyprávěl o několika domech, které založila Matka Tereza, a které navštívil. Bylo to např. centrum pro malomocné Titagarh, domov pro umírající Prem Dan nebo domov pro děti Shishu Bhavan.

Malomocenství je dnes už léčitelné, léčba trvá asi půl roku a cena léků je asi 100,-Kč. V Titagarhu jsou nejen malomocní, ale i vylčení malomocní, protože pokud se o jejich nemoci vědělo nebo jsou viditelné následky /absence části nebo celé končetiny/, je pro ně těžké začlenit se do společnosti a najít si práci. Buď se o ně postará rodina nebo musejí jít žebrať. Proto mají možnost pracovat v Titagarhu, např. tkát plátno nebo vyrábět náhrady /protězy končetin/, berle nebo připravovat jídlo pro nemocné. Dále Misionářky lásky společně s dobrovolníky pracují v domově pro umírající Prem Dan /dar lásky/, kde je i škola pro děti ze slumů. V Indii je několik milionů sirotků, každé druhé dítě do pěti let je podvyživené, každé druhé dítě nechodí do školy, protože musí pracovat, aby pomohlo rodině. V rodině jsou preferováni více chlapi, protože děvčátům je třeba zajistit věno, na což nemají peníze, proto většina opuštěných dětí jsou dívky.

O životě Matky Terezy jsem se záměrně nezmiňovala, protože toho o ní bylo napsáno již hodně, snad jen na závěr pár slov od ní samotné.

Když mě v Indii jeden americký novinář pozoroval při ošetřování nemocného, který měl

gangrénu, řekl mi: ‚To bych nedělal ani za milion dolarů.‘ ‚Za ty peníze bych to nedělala ani já.‘ odpovíděla jsem mu. ‚Ale dělám to pro Boží lásku. Tenhle ubohý trpící pro mne představuje Kristovo tělo.‘ Novináře ta slova zasáhla a pochopil, jaká síla nás při naší práci vede.

Nemáme vůbec žádný majetek. Vedle slibu chudoby, čistoty a poslušnosti, který skládají všichni řeholníci a řeholnice, máme ještě jeden zvláštní slib: že budeme zdarma sloužit nejchudším z chudých. To proto, abychom si práci nemohly vydělávat. K naší práci je zapotřebí spousty peněz. O ně se stará Prozřetelnost a posílá nám je prostřednictvím štědrých lidí, kteří s námi chtějí spolupracovat. Takže žijeme z darů, z milosrdenství, z almužen, z drobných skutků lásky tisíců lidí. Aby naše důvěra v Prozřetelnost byla úplná, odmítáme všechny pravidelné příjmy, veškeré úroky, platy nebo subvence. Nepřejeme si ani, aby si lidé dávali závazek, že nám budou pravidelně přispívat. Stálý příjem by nám umožnil, abychom si dě-

laly plány a projekty, ale to už bychom nebyly dětmi Prozřetelnosti.

Jeden Američan řekl Matce Tereze, že taková slavná a významná žena by měla mít vizitky. Poslechla ho a dala si je natisknout. *„Ale nenechala jsem tam napsat tituly nebo funkce, jak se to dělá, protože nemám nic, jsem méně než nic. Napsala jsem tam několik vět, které jsou mým životním programem.“*

JEŽÍŠ je šťastný, že k nám přichází: jako PRAVDA, protože je vyřčena, jako ŽIVOT, protože je žit, jako SVĚTLO, protože je rozsvíceno, jako LÁSKA, protože miluje, jako RADOST, protože je dávana, jako POKOJ, protože je šířen.

Zuzana Nováková

DUCHOVNÍ OBNOVA

Duchovní obnovu, kterou s dalšími rodinami odebíráme a na ni se měsíčně těšíme, nám zařizuje po nemocné Marii Trojanové, jež své dny stáří prožívá v Domově důchodců – klášteře ve Velkém Újezdě, paní Marie Svěráková, jí patří velký dík, že máme duchovní posilu.

Malá knížečka, ale velké myšlenky, které na každý měsíc vypracuje ses. M. Jaroslava, dle materiálů ses. M. Bernadety Pánčiové /ze slovenského Vrčka/ a rozšiřuje P. Jan Kutáč, farář ve Vizovicích, Palackého nám. 365, PSČ 763 12... Vřele doporučuji. Kdo ještě nezná, zvl. modlitby a myšlenky Matky Terezy z Kalkaty – obsahuje vždy hlavní myšlenku – nyní na červenec zní: „Jednota je ovocem a konečným cílem lásky.“ Dále úvahu ze Starého zákona a pro povzbuzení příběh:

Pravá láska si vyžaduje obět'

Matka Tereza vypráví: Jednou k nám přišel jistý muž a řekl: „Matko, v jedné hinduistické rodině je osm dětí, které nemají co jíst. Přines jim něco. Když jsem přišla do toho domu, našla jsem děti, které měly od hladu lesklé oči. Matce jsem dala rýži, ona ji rozdělila na dva díly a vyšla z domu. Když se vrátila, zeptala jsem se: Kde jsi byla? Byla jsem v rodině, která bydlí nedaleko, odpověděla žena. Také tam mají děti, které mají hlad. Tak jsem rýži, kterou jsi přinesla, rozdělila na dvě části. Pravá láska vyžaduje obět'. Láska znamená rozdělit se. Rozdělit se znamená společně se radovat.

**Albino Luciani,
Velké pravdy v malých příbězích**

*A druhý příběh s nadpisem
Jak si Bůh našel čas*

JEŽÍŠ je v Eucharistii pro všechny. Obdivujeme jeho Božskou Kulturu – přijímá stejně maličké jako velké, prosté i učené, mladé i staré: „Když přijde hříšník, odpoušt' mu.

Když přijde nemocný, utře mu slzy.

Když přijde slabý, posilní ho.

Když přijde světec, posvěti ho ještě více.

Od eucharistického Ježíše vychází každý bohatší. Takového dárce nenajdeme nikde na světě. Proč ho, navzdory tomu, tak málo navštěvujeme? A co se stává, když ho přijímáme? Tehdy se s ním sjednocujeme natolik, že se s ním stáváme jedním tělem, jednou krví, smeleni s Duchem svatým z vůle nebeského Otce. Patříme do Boží rodiny /srov. Ef.2,19/, účastni na Boží přirozenosti. Co je nad to? „Jako mne poslal živý Otec a já žiji z Otce, tak, jak kdo j' mne, bude žít ze mne.“ /Jan 6,57/

Patricia Prostorová

Dále je rozhovor s Matkou, zpytování svědomí, na tento měsíc:

1. Co převládá ve společenství, ve kterém žiji – pokoj anebo rozpory?
2. Modlívám se o pokoj k Duchu svatému a prosím o tento Boží pokoj, jehož On je původcem, pro moji rodinu, moji komunitu, moje pracoviště?
3. Pokud jsou časté rozpory a nedorozumění, nejsem příčinou já?
4. Přiznávám svoji chybu, umím odpouštět?
5. Podporuji život ve společenství, ve kterém žiji, ustupováním, pokorou a především láskou?
6. Umím ustoupit, zřici se své myšlenky, když to není důležité?
7. Umím říci pravdu tam, kde je to potřebné, zastanu se utlačovaných?
8. Dokáži podřídít svoji vůli vůli Boží?
9. Když mě nikdo nebere v úvahu, nemstím se, netrucuji, neochabuji, nevzdávám se spolupráce k povznesení společenství?
10. Když se mě zmocňuje nechut', ochablost, umím hledat posilu u svatostánku, čerpám sílu z přijímání Eucharistie?

PŘEDSEVZETÍ: Tento měsíc se budu denně snažit konat dva ze skutků duchovního milosrdenství – těšit zarmoucené a odpouštět ubližujícím.

Modlitba

*Bože, Otče všech lidí, ty chceš, aby-
chom přinášeli lásku tam, kde ubohé ponižují,
radost tam, kde ještě nepřišlo Tvé Evangelium,
smíření tam, kde jsou lidé rozdělení. Pomoz nám
smířit otce se synem, matku s dcerou, manžela s
manželkou, věřícího s tím kdo nevěří, a také křes-
ťany, kteří se nemilují. Bože, Otče, ty nám otvíráš
cestu smíření, pomáhej nám přispět k tomu, aby
církev, zraněné tělo Kristovo, bylo kvasem spo-
lečenství chudých této země i pro celou lidskou
rodinu. Amen*

*Kultura ducha není ve vědomostech, ale
v lásce!*

Matka Tereza z Kalkaty

Zaseje seménko hořčičné pro ty, jež ješ-
tě neznají nebo nechťejí?!

*Opsala při krátkém odpočinku
Lidmila Vokřínková*

ZE ŽIVOTA FARNOSTI

KRŤY

Třešť květen: Michala Šánělová
Adam Janoušek

SVATBY

Třešť červen: Marek Řezníček
a Eva Urbánková
Martin Škvára
a Lenka Majdičová

POHŘBY

Třešť únor: Jitka Zudová
březen: Hana Šmidová
Marie Čapová
duben: Květoslava Jiráková
květen: Marie Šiftařová
červen: Stanislav Hradecký

Růžená: František Poledna
Kostelec: Marie Smrčková

S ÚSMĚVEM...

Snoubenci se připravují na svatbu. Vymýšlejí svatební oznámení. Rádi by tam dali nějaký biblický verš. Dlouho nemohou nic najít, až jim konečně padne zrak na 1Jan 4,18: „*Láska nezná strach; dokonalá láska strach zahání, vždyť strach působí muka, a kdo se bojí, nedošel dokonalosti v lásce.*“ „*To je přesně ono, strachu jsme si užili habaděj, než jsme pochopili, že je třeba na všechno jít s láskou... Je to ale hodně dlouhý verš... Ale vždyť naši známi jsou všichni věřící a oni si to najdou. Dáme tam jenom odkaz 1Jan 4,18.*“ Dokončí oznámení a odnesou do tiskárny.

Za týden si manžel vytištěná svatební oznámení donese domů a společně se svou nastávající vkládají kartičky do připravených obálek s adresami. Po odeslání si však budouci novomanželka všimne, že v tiskárně zařadil tiskařský šotek a místo 1Jan 4,18 tam zůstalo Jan 4,18 (tedy ne 1.list Janův, ale Janovo evangelium). Rychle popadne Bibli, nervózně listuje a čte Jan 4,18: „*Vždyť jsi měla pět mužů, a ten, kterého máš nyní, není tvůj muž. To jsi řekla pravdu.*“ „*No to je zoufalá situace, co budeme dělat,*“ volá manželka. „*Vždyť už jsme mnoho oznámení rozdali a rozeslali!*“ „*Klid,*“ radí nastávající. „*Víš, co nám říkal pan farář při přípravě... Nepropadněte zoufalství. V Božím slově naleznete odpověď.*“ Žena přikývne, vezme Bibli do rukou, zavře oči, otevře Bibli, položí prst, otevře oči a čte: „*Jidáš šel a oběsil se.*“ „*To snad, Hospodine, nemyslíš vážně?*“ „*Tak ještě jednou.*“ Zavře oči, otevře Bibli, položí prst, otevře oči a čte: „*Jdi a jednej také tak.*“

otec Tomáš

DIÁŘ FARNOSTI

5.7. Slavnost sv. Cyrila a Metoděje

08:00 Třešť

10:00 Růžená

24.7. poutní mše sv. v Růženě - 10:00

14.8. poutní mše sv. v Salavicích - 11:30

15.8. Slavnost Nanebevzetí Panny Marie

18:00 Třešť

2.9. táborák na zahájení nového školního roku

SVATÝ ALOIS Z GONZAGY

Dne 21. června je svátek světce sv. Aloise z Gonzagy – řeholník – narozen 9. března 1568 v Castiglione u Mantovy, Itálie – zemřel 21. 6. 1591, v Římě. Patron Mantovy, Itálie, mládeže, studujících, při volbě povolání, proti moru, proti očním chorobám. Přišel na svět jako syn hraběte Ferdinanda z Gonzagy na rodinném zámku Castiglione u Mantovy v Horní Itálii. Otec chtěl mít ze syna válečníka, matka ho vychovávala ke zbožnosti a bázni Boží. Ve věku deseti let složil Alois, jako páže u dvora ve Florencii, slib věčné čistoty. Silně ovlivněn osobností kardinála Karla Boromejského v Miláně, od něhož Alois přijal ve svých dvanácti letech první svatě přijímání, zrálo v chlapci rozhodnutí vzdát se nároků na majetek, jako prvorozený, ve prospěch svého bratra Rudolfa, zřici se celého dědictví a sloužit jen BOHU. Přes počáteční nesouhlas svého otce vstoupil ve svých sedmnácti letech Alois G. 21. listopadu 1585 v Římě, jako novic, do Tovaryšstva Ježíšova, jezuitského řádu. Po dvou letech složil sliby.

Celý život věnoval teologickým studiím a péči o těžce nemocné. Při těžké morové epidemii v Římě se Alois staral o nemocné, rozdával útěchu a snažil se o důstojné pochování zesnulých. Při péči o nemocné morem se sám nakazil a zemřel 21. června 1591 v Římě, ve městě, kde vždycky chtěl zemřít. Aloisovi bylo teprve 23 let. Zanechal dopisy a spisy, které byly příkladem hlavně pro mládež. V jezuitské koleji, sousedící s římským kostelem s. Ignáce, lze vidět dodnes světnici řeholníka, který se počítal k největším nadějším Tovaryšstva Ježíšova. Byl svatořečen r. 1726. Je znázorňován jako jezuita v sutaně s rochetou, někdy také jako páže. Mívá u sebe lilii, kříž, umrlčí lebku a růženec. Byl často zobrazován s jinými světci jezuitského řádu, např. s Ignácem z Loyoly a dalšími. Světco-vy ostatky jsou uchovávány v chrámě.

I v našem kostele sv. Kateřiny Sienské

máme v presbytáři barevné okno s jeho obrazem a mnoho mladých známých mužů jej má za svého křestního patrona. Vážíme si tohoto svátku – let-

ního – neboť i naše milá teta – maminky mladší sestra, provdaná ve Velkém Meziříčí, nesla toto jméno, oslovovali jsme ji teta Lojzí, a které děkujeme za chvíle prázdnin v její milé rodině, tak pohostinně. Jsou to modlitby a už jen vzpomínky a společně snímky na památku.

Lidmila Vokřínková

APOKRYF O JOSEFOVI V EGYPTĚ

„Abba, to je ale nádherný výhled, pověz mi, co je to tamhle za ty kopečky, táhnou se do nekonečna. Tam je konec světa?“ Chlapcovy hnědé oči byly rozevřené, aby do nich obsáhnul všechnu úchvatnou dálku rozprostírající se na jihovýchod z návrší Šalamounova chrámu. Nohama z jižní hradby klímbal nad strží a zády se důvěřivě opíral o muže sedícího na hradbě vedle něj. Snědý vousáč zvedl ruku s dlani jako pekařská lopata a ukázal do dálky: „Joshuo, tam ještě není konec světa. Vidíš tam ten temný proužek mezi modravými

vrcholky, tam je veliká proláklina a v ní Solné moře, někdy se mu říká Mrtvé, právě do něj ústí Jordán. To moře je jako lidé, kteří nedůvěřují Nebeskému Otci a jenom hromadí poklady na zemi a nechťejí se dělit. Jejich srdce se stane mrtvým, jako ono moře. Ani ryby tam nežijí. A Mrtvé moře obklopuje směrem k nám Judská poušť. To jsou ty kopce, které vidíš tamhle. Je tam jen kamení a stěží tam něco vyroste, Bůh tam živí jen gazely a damany, lvy a šakaly.“

„A lidé, žijí tam lidé?“

„Moc ne, pár zoufalců, žijí na milost a nemilost Hospodinu. Uprchlíci, taky proroci, Spravedliví. Očišťují se na poušti od zlých myšlenek a naslouchají Božímu hlasu.“

„A přes tu poušť přišli naši otcové do zaslíbené země?“

„Ne, přes tuhle poušť ne. Synové Izraele přišli z polední strany. Vidíš? Odtamtud. Tam daleko je Arabská poušť, je daleko větší, než Judská a je strašně pustá. Přes ni přišlo dvanáct kme-

nů Izraele. Je tam ohromná svatá hora Choréb, kde dal Nebeský Otec synům Izraele Zákon. Je nesmírně veliká a vrchol má zahalen v mracích.“

„Viděl jsi, abba, tu svatou horu?“

„Ne, neviděl, ale přes onu poušť jsme šli. Ale to jsi byl ještě maličký.“

„Ano, vím, matka mi vyprávěla, že jsme kdysi žili tam v Egyptě. Ale ty jsi mi o tom, abba, ještě neřikal. Jaký je Egypt? Je to země lidu temné řeči, jak říkal rabín?“

„Je. Jejich jazyku moc nerozumíš a všude narazíš na nějaké modlářství.“

„Tak se ti v Egyptě moc nelíbilo, vid’?“

„Všude dobře, doma nejlépe,“ zazubil se muž. „Ale mělo to něco do sebe. Taky časem pochopíš, že Nebeský Otec nás celý život učí, že není samo sebou, kam se v životě dostaneme.“

„A jaké věci ses tam naučil ty?“

„Viš, přišli jsme tam s Tvou matkou a s Tebou, byl jsi docela maličký, sotva takovéhle škvrně, dost nalehko, nakvap. Měl jsem tenkrát našetřeno jen moc málo peněz, přišli jsme skoro s prázdnými rukama, když odmyslím oslíka a sekeru a pár kousků oblečení. První týdný jsem trávil každé ráno v davu na náměstí a čekal, kdo mě najme na práci za chleba. Bydleli jsme u různých lidí. Někteří byli hodní, jiní ne, jak už to bývá. A dost lidí se na nás dívalo skrz prasty a s podezřením, protože si mysleli, že přcháme z Judska kvůli zločinu. Možná i proto mi nechťeli práci dát. Nebylo to jednoduché, ale poznali jsme na vlastní kůži, že se Nebeský Otec umí postarat.“

„Pověz mi něco o tom, abba.“

„Dobře, ale teď slezeme a půjdeme pomalu dolů, aby neměla maminka strach, vrátíme se do tábora.“

Muž seskočil z hradby na skalnatý parkán a pomohl Joshuovi dolů. Sestoupili spolu na cestu k hloučkům svatečně oděných velikonočních poutníků, kteří cestou nerušeně klábosili.

„No tak, abba, už povídej, prosím.“

„Tak jak jsem říkal, když jsem onehdy

ráno postával na tržišti, měl jsem s sebou svou starou sekeru po otci, aby bylo vidět, že mohu nabídnout práci jako tesař. Byl jsem na svou práci hrdý a něco jsem už tenkrát uměl. Budeš hochu tesař, pamatuj si: sekera, to je poklad. Neustále jsem kontroloval topůrku a přibrušoval a ohlazoval ostří, aby se nevylomilo.

Tenkrát jsem měl prachšpatnou náladu, protože se mi stalo, že mě třetí den po sobě nikdo nechtěl zaměstnat. Nechápal jsem proč, v noci jsem kvůli tomu nemohl spát. A tak jsem byl nevyspalý a taky hladový, protože jsem šetřil jídlo vypůjčené od sousedů. Víš, když chlap živi- tel hladoví a nespí, je mrzutý a obvykle provede nějakou hloupost. A já jsem seděl zdrceně na náměstí poblíž nějakého sloupu, slunce stoupalo a já ve stínu usnul. Probudil jsem se za chvíli, protože se mi zdálo, že mě honí po poušti lev. Musel být na mě legrační pohled, jak jsem vyletěl, vyskočil a máchl po lvu klackem, který jsem držel v ruce. Ale byl jsem na náměstí skoro sám, pár lidí se udiveně ohlédlo, bylo kolem poledne a lev nikde nebyl. Skoro bych si byl oddychnul, kdybych nezíral na klacek v mé ruce. Než jsem usnul, držel jsem v ruce sekeru, ještě jsem ji měl řemínkem přivázanu k zápěstí. Teď byl řemínkem k zápěstí uvázan sukovitý klacek. Někdo mi zkrátka sekeru šikovně ukradl a ještě si ze mě udělal legraci. Rozhlédl jsem se a zdálo se mi, že se všude pochichtávají proradné egyptské oči. Umiš si představit, jak mi bylo?! Zlostně jsem odmotal řemínek a zahodil klacek a chtělo se mi strašně nadávat. Ale pak jsem si vzpomněl, jak mi říkával otec: „Josefe, když se ti bude chtít strašně nadávat, zkus volat k Hospodinu. Srdce bývá v tu chvíli nejpřípímnější a Hospodin upřímnou modlitbu vyslyší.“ Tak jsem tehdy volal v duchu k Hospodinu: „Nebeský Otče, podívej. To jsem zvědav, jak se teď svého tupého služebníka ujmeš, když jsi dopustil, aby mu ukradli to nejostřejší, co měl! Vždyť tím ostřím jsem živil i svou ženu a syna!“ Otevřel jsem oči, a přemýšlel, kam se vydám, co udělám. Když v tom vjel na náměstí nějaký sedlák s několika osly naloženými dřívím. Všiml si mě a mával na mě, abych šel za ním. Přidal jsem do kroku. Muž byl Egyptan a byl oblečený po řecku. Poznal, že jsem cizinec a tak na mě mluvil schválně pomalu jako na dítě. To jsem nikdy neměl rád... Řekl mi, že potřebuje složit tu řůru dřeva, protože si

jeho sluha zlomil ruku. Šel jsem tedy za ním do malého dvora nedaleko náměstí. Ukázal mi, kam chce dát dřevo a odešel. Byla to práce na chvíli a tak jsem stihl, než se hospodář vrátil, i odstrojit a vytrít osly. Poděkoval a podal mi malý uzlík, kde byl kus chleba a sýr, nějaké fiky. Ukázal mi na kamenné sedátko a řekl mi, ať se najím. Řekl jsem mu, že vezmu jídlo raději domů ženě a dítěti a poprosil jsem ho o vodu. Houkl něco dozadu a přišla velice ošklivá stařena se džbánkem vody. Když jsem pil, prohlížel si mě a pak povídá: „Žid?“ Kývl jsem, že ano.

„Hm“ řekl on. „Znám vaše příběhy, pěkné, pěkné. Vy jste přemýšlivý národ. Počkej, ještě než odejdeš, Žide, řekni mi, jaký je rozdíl mezi moudrostí lidskou a moudrostí božskou?“

To mě dost zaskočilo, že se ptá pomocného dělníka na takovéhle věci, ale byl jsem vděčný, že jsem po třech dnech něco vydělal a tak jsem se zamyslel a pak ani nevím proč, mu povídám: „No, moudrost božskou je těžké chápat, ale myslím, že moudrost lidská je něco, jako když si vsadím všechno co mám na obra Goliáše...“

Podíval se na mě překvapeně, potom se klepl ukazovákem do čela a strašně se rozchechtal. Teprve teď jsem si všiml, jaké má pod pláštěm břicho, protože mu teď poskakovalo nahoru a dolu.

„Dobrý, moc dobrý, Žide. Poslouchej, líbíš se mi. Máš bystrý rozum. Víš co? Nechceš u mě pracovat, než se ten můj trouba uzdraví? Rozumiš tesařině?“

„Ano, jsem tesař.“ Povídám na to. Vůbec ho to nepřekvapilo. „Dobrý, moc dobrý. Jak ti říkají?“

„Josef,“ povídám.

„Josef? Egyptský?“ Zeptal se Egyptan. „Udělám tě správcem svého domu! Říkají mi Potifar!“ A zachechtal se zase, až mu břicho poskakovalo. No, a tak jsem tam zůstal a věnoval se tesařině a nakonec jsem si u něj vydělal i na novou sekeru. Hospodin mi ukázal, že on se stará o mé ostří.“

Vousáč dovyprávěl a podíval se na Joshuu, který se taky spokojeně usmál. To, že mu Egyptan Potifar na rozloučenou ještě vykládal něco o Putifarce a ukazoval přitom na ošklivou stařenu, to už Joshuovi nepovídal.

Jan

POUŤ NA KŘEMEŠNÍK

Slavnost NEJSVĚTĚJŠÍ TROJICE jsme oslavili již v úterý 14. června. Těž jsem obdržela pozvání od sdružení Pomoc druhým k návštěvě poutního místa Křemešniku, pro ty, jež už nemohou jít pěšky, /jako v mládí/ na kole apod. vykonat pouť k oslavě Nejsvětější Trojice.

Vzpomínám, že to byla naše svatební cesta. Otec Alois Stria, který nás oddával v našem farním kostele sv. Martina, nám zařídil požehnání v kostele na Křemešniku v Milostivém létě 1950, jak máme též na misijním kříži, kdy byly lidové,

poslední misie v Třešti. Bylo to po válce, vše ještě na příděl, ale na oběd k nám jsme pozvali – mimo nejbližší příbuzné, také p. faráře Aloise Striu a jeho tehdejšího kaplana P. Miloše Václava Dočekala. Strýček z Velkého Meziříčí již měl auto, vzal i o. M. V. Dočekala, protože ho poslal „jeho šéf“ – jak mu také v úctě říkal – s humorem – aby mu udělal radost, když na Křemešniku ještě nebyl. To bylo v apríle, 15. dubna, a také takové počasí, chvíli sluníčko, pak také dešťová přeháňka /jako právě letos/. Tamní důstojný pán nás očekával, modlil se s námi za náš dobrý manželský život, udělil nám požehnání a věnoval pamětní list. Bylo to pěkné, duchovní vyvrcholení svatebního dne. Ovšem, před tím byly již nařízené „opakované“ svatby. Proto jsme byli dne 8. dubna – týden před tím – na MNV v Hodicích, kde jsme po svatbě bydli, a p. Volf, předseda, s námi „vesele“ hovořil a aby učinil zadost předpisům – nařízením – jsme se podepsali, navštívili manželovy rodiče, sourozence s hospodářstvím, které potom museli dát do společného hospodaření v JZD...Naše svatební oznámení bylo skromné s Florianovou kresbou farního kostela sv. Martina.

Bohu jsme děkovali za 39 let společné-

ho života, kdy manžel zemřel na úsvitě svobody 1. 12. 1989. V modlitbách za jeho nesmrtelnou duši, za tři dcery, početná vnoučata a pravnoučata, Bohu chvála... Můžeme děkovat za každý den a že žijeme bez války...

Také patří naše poděkování, že nám 14. 6. pomáhala paní Urbanová se svými spolupracovnicemi při nástupu a výstupu z autobusu. Po mši sv. a společném zpěvu, sloužil mši sv. duchovní o. z Pelhřimova i s promluvou, přísluhoval bratránek Josef Vrátil, přispěli jsme pohlednicemi, foto na opravy hlavního oltáře, i s výkladem občana, který se dlouhá léta o chod a opravy stará i s restaurátory. Voda ve studánce netekla, ale možná o nedělní pouti se pramínek objeví.

Nemohu jinak, než opakovat báseň z malého výboru Stanislava Augusty Strmá cesta /obecní knihovna 17.11.1962/.

Křemešnická pouť ve vzpomínce

*Jarní je ráno mámivé
slunce má úsměv v tváři.
Procesí jde a v čele má
Sošku se svatozáří.*

*Jako kluk já s ním chodíval,
dávno, ach, již je tomu...
Jednou jsem nalézt nemohl
z lesů těch cestu domů.*

*Ted' jen se tiše usměji,
když na vše vzpomenu...
Pro maminku jsem vodu bral
v zázračném pramenu.*

Avšak také často o pouti přšívalo, nám spustil déšť až před Batelovem a byl ještě po příjezdu domů. Po suchém jaru Pán Bůh zaplat' za tichý, teplý déšť pro dobrou úrodu.

Lidmila Vokřínková

MINISTRANTSKÁ SOUTĚŽ

S koncem školního roku skončila již šestá ministrantská soutěž pod mým vedením. V mnohých ohledech byla jedinečná a rekordní. Ministranti celkem získali 1615 bodů, to je ze všech soutěží nejvíce, přestože každý mohl získat jenom 181 bodů (loni 240). Chtěl bych vyzdvihnout 8 ministrantů, kteří měli více jak 60 % docházku.

Na pátém místě se umístil Filip Vejmělek, který získal 120 bodů. Jenom o bod více získal Daniel Havlíček, který zaznamenal velké zlepšení a díky velké stíhací jízdě se dostal na třetí místo se ztrátou pouhých šest bodů na druhé místo, ovšem pak polevil a klesl na čtvrté. Nejenom Dan ale i Vojta Novák v druhé části zabral a stoupal pořadím, až v poslední týdně se dostal na třetí místo se ziskem 122 bodů. Od prvního týdne až do posledního týdne byl na druhém místě Ondřej Zažímal, který získal 133 bodů. O vítězi v šesté soutěži po pár týdnech nebylo pochyb. František Kolba chodil pravidelně na každou bohoslužbu a postupně se ostatním vzdaloval. Čím dále plynula soutěž, tím se rozdíl mezi ním a ostatními zvětšoval, až narostl na rekordních 48 bodů. Celkem získal 181 bodů ze 181 možných a vytvořil rekord v docházce, který těžko někdo vyrovná. Možná vás napadne, že musel chodit povinně. Více jak pětkrát jsem se ho ptal, jestli chce jít ministrovat a nikdy neřekl, že se mu nechce jít nebo chce dělat něco jiného.

Zlatou medaili v chování obhájil Michael Bambula. Myslím si, že mnozí ministranti by se mohli od Miši učit, jak se chovat při bohoslužbě či na ministrantské schůzce.

Celkem jste mohli vidět u oltáře 35 ministrantů. Oceněno bylo 24 ministrantů, kteří přesáhli minimální hranici bodů, a nebylo jim 18 let. Nejvíce ministrantů na mši svaté bylo o pouti a to dvacet osm. Dvakrát nás bylo 27. Největší zlepšení bych viděl ve všední dny. Velká část ministrantů chodí pravidelně nejenom v neděli, ale i ve všední dny. A za to jim moc děkuji. Například na předposlední páteční bohoslužbu slova bylo u

oltáře 18 ministrantů.

Na závěr bych chtěl informovat o ministrantském víkendu v Mrákotíně. Již třetí víkend bude od 23. do 25. září.

Konečné pořadí 6. ministrantské soutěže

Ministrantská soutěž	Celkem
1 František Kolba	181
2 Ondřej Zažímal	133
3 Vojtěch Novák	122
4 Daniel Havlíček	121
5 Filip Vejmělek	120
6 Michael Bambula	116
7 Václav Havlík	93
8 Adam Kaňkovský	88
9 Vojtěch Hynk	78
10 Jakub Trendl	75
11 Vojtěch Havlíček	55
12 Vlastimil Rod	46
12 Vít Janák	46
14 David Komín	41
15 Štěpán Dolský	39
16 Petr Mezera	37
16 Martin Salamánek	37
18 Karel Kokejl	34
19 Michal Hink	28
20 Marek Novák	27
21 Luboš Hartl	24
22 Bohumil Zástěra	23
23 Jakub Mezera	22
24 Jakub Zástěra	19
25 Adam Mátl	9
26 Jan Nosek	5
27 Martin Požár	3
Josef Kolba	127
Martin Trojan	120
Martin Burda	95
Pavel Burda	22
<i>Maximální počet bodů</i>	<i>181</i>

Josef Kolba

MINISTRANTSKÝ VÝLET DO SEMINÁŘE

V sobotu 14. května se 19 ministrantů z Třeště zúčastnilo Ministrantského dne v Olomouci. Z Třeště jsme odjeli po páté ráno, dva ministranti zaspali, a i když byli přihlášení, tak s námi neodjeli. Jeli jsme s ministranty z Luk nad Jihlavou, Měřína a Radostína nad Oslavou. Cesta do Olomouce proběhla bez sebemenších problémů, nikomu v autobuse se neudělalo špatně.

Po příjezdu jsme se zaregistrovali do čtyř věkových kategorií a začal naplánovaný program. Já jsem šel s Martinem Trojanem do kategorie nad 16 let, kde jsme vyslechli přednášku. Po přednášce jsem se oddělil a šel jsem za ostatními ministranty do kostela sv. Michaela, kde začala mše svatá s otcem biskupem Vojtěchem. Po mši svaté začala Velká hra. Chodil jsem střídavě s první a druhou skupinkou, kde bylo pět nejmladších ministrantů z Třeště. Prvně se více dařilo druhé skupince, ale brzy je štěstí opustilo a první skupinka je rozdrtila. Někdy úkoly nebyly vůbec lehké. Například ve věkové kategorii od šesti do devíti let měli otázky: Co je to humerál nebo biret? Kde jdou v průvodu jáhnové, kde ceremoniář, kde biskup? Část úkolů nebyla o vědomostech, ale spíš o zručnosti. Například Vít'a s Jakubem měli ujít asi 15 metrů na čas a mezi sebou měli malý míček, který drželi jenom svými pažemi. Starší ministranti měli těžší úkoly, ale s těmi jsem nechodil.

Po skončení Velké hry se všichni ministranti sešli na nádvoří, kde hrála hudba a bylo tam

vyhlášení výsledků. V kategorii holek jsme neměli žádné zastoupení. V kategorii od šesti do devíti let se na druhém místě umístilo družstvo s číslem 1, kde byli Michael Bambula, František Kolba a Ondřej Zažimal. V kategorii od deseti do dvanácti let se na prvním místě umístilo družstvo číslo 17, kde byli Luboš Hartl, David Komín a Adam Mátl. A v nejstarší kategorii od 13 let do 15 let se žádní ministranti z Třeště neumístili na pódium. Vojtěch Havlíček, Václav Havlík a Martin Požár byli čtvrtí o pouhé dva body z celkového počtu osmdesáti bodů.

Po závěrečném pozhánání od rektora jsme se vydali domů. Tak akorát jsme nastoupili do autobusu a začal prudký déšť. Cestou domů mnozí ministranti zpívali různé country písničky, které hrál na kytaru kněz z Radostína. Na odpočívadle Devět křížů nás pan řidič vyfotil. Domů jsme přijeli kolem půl osmé večer a opět nikomu nebylo špatně.

Na závěr bych chtěl poděkovat všem ministrantům, kteří se zúčastnili výletu a celkem poslouchali nás, co jsme je měli na starosti. A také bych chtěl poděkovat panu řidiči za bezpečnou jízdu a také našemu panu faráři Tomášovi a otcí Romanovi z Osové Bítýšky za pomoc s organizací výletu.

Josef Kolba

NOC KOSTELŮ

Jak jistě víte, vážení čtenáři Věžníku, uskutečnil se v naší farnosti a v našem městě dne 27. května již druhý ročník Noci kostelů. O tom, že se toto dílo povedlo a mělo opět velký ohlas mezi našimi spoluobčany, jste se určitě už dozvěděli a tak dovoluji, abych Vám přiblížila trochu zákulisí příprav této akce a podělila se s Vámi o několik osobních prožitků z jejího průběhu.

Rozhodnutí se zúčastnit dalšího ročníku padlo vlastně již při bilancování toho loňského. První setkání přípravného týmu proběhlo už 27. 2. 2011. Uskutečnit akci jsme se rozhodli i přes skutečnost, že jsme na to zůstali sami bez otce Tomáše, který onemocněl. Scházeli jsme se po čtrnácti dnech, kdy jsme vymýšleli program, zkoušeli oslovovat vhodné účinkující a také farníky ochotné pomoci na různých pořadatelských pozicích. Rozdělovali jsme si úkoly a při dalším setkání jsme bilancovali, jak jsme úspěšní při jejich plnění. Na tomto místě se sluší poděkovat celému týmu ve složení Eva Kokejlová, Lída Štrejbarová a Jiří Novák. Musím říct, že s nimi byla příjemná spolupráce a jsou to lidé, na které se dá spolehnout. Nebylo to jednoduché, program jsme museli prakticky upravovat až do tisku, stále se něco měnilo. Velkou pomocí byla v letošním roce velká vstřícnost Města, jmenovitě vedoucí kulturního odboru paní Šťastné, a různých spolků, které se do programu zapojily.

A v pátek 27. května to propuklo. Tedy – propukl déšť – tentokrát nám neprály ani předpovědi a tak jsme mohli od začátku přistoupit k „mokrě“ variantě. To se týkalo hlavně dětského programu, který celý probíhal v prostorách kostela. Bylo tak zcela přirozeně naplněno ono „Nechte maličké přijít ke mně“. Nechali jsme je, ony přišly a zdálo se, že jim tam bylo dobře. Jejich nasazení při plnění úkolů Cesty milosrdenství a smích v průběhu divadélka to dosvědčovaly. Zde děkuji Markétě Kartákové a žákům náboženství z II. stupně ZŠ za zajištění dětského programu.

Pak už začal hlavní program – návštěv-

nici (k veliké radosti pořadatelů) využili příležitost podívat se do prostor, které nejsou běžně přístupné a zhlédli vybrané části programu v obou kostelech, v areálu fary, ale i v synagoze, v muzeu a v prostorách betlémařského spolku. Jednotlivých vstupů jsme jen v kostelech zaznamenali na 1200, což je zhruba o 200 více než v minulém roce. To bylo také asi dáno tím, že program byl z větší části uspořádán tak, že umožňoval přechod z jedné akce na druhou a lákal k návratu na další zajímavé vystoupení v pozdějším čase.

Konírna na faře, díky obětavé práci našich farnic – jak těch, které pekly, tak těch, které obsluhovaly, byla navzdory chladnému a deštivého počasí příjemným místem k setkání, popovídání, odpočinku a ohřátí se pro všechny promočené „poutníky“ z Noci kostelů.

Noc kostelů je příležitostí ke zpřístupnění chrámů jako kulturních památek a místa kulturního využití pro lidi, kteří do chrámů běžně nechodí, ať již proto, že nechtějí, ale spíše proto, že se ostýchají, protože neví, jak se v takovém prostoru chovat a co se tam od nich očekává. Mým velikým přáním je, aby se přestali ostýchat, aby poznali, že tam není jen nějaká výzdoba, že to je nejen krásná architektura, ale že to je velké duchovní místo, kde žijeme my, jejich známí a sousedé, ale hlavně, že to je prostor, ve kterém je přítomen Bůh. Je to prostor, který inspiruje, utěšuje a uklidňuje. Kde hledající napadají otázky a odpovědi na ně. Kde mohou něco zažít a to nejen sami, ale ve společenství s dalšími lidmi.

A tak pokud plodem a oním přesahem Noci kostelů bude cesta nepraktikujícího člověka kolem kostela spojená s touhou po zastavení se a po setvání v jeho tichu a když tam takovému člověku bude dobře, budu si říkat – bylo to dobré a je to boží dílo.

Eva Šalandová

„TŘEŠŤSKÁ FARNOST POMALU, ALE JISTĚ UMÍRÁ“

Nepatřím sice do třešťské farnosti, ale občas mám možnost si přečíst váš Věžník. Nedá mi to, abych nereagovala na článek „Třešťská farnost pomalu, ale jistě umírá“, jehož samotný název mě velice zarazil. Domnívám se, že ho psal asi člověk mladý a nezkušený, protože neví, jaká je situace v jiných farnostech, jinak by si vážil toho, co všechno mu domácí farnost nabízí.

Ubývání lidí v kostele je všude, nejenom v Třešti, a o co nám jde, o kvantitu, nebo o kvalitu? Nedávno jsem v našem kostele četla v nedělní čtení a od ambonu jsem se podívala do lavic, kam by se pohodlně vešlo ještě hodně lidí, a ani mě nenapadlo jít něco vyčítat knězi, či dokonce farní radě. A tvrdit, že fungování farnosti nám ukáže počet biřmovanců účastnících se nedělní mše svaté, je opovážlivé. Pokud se nemýlím, svátost biřmování je svátostí „křesťanské dospělosti“, a doopravdy si dotyčný myslí, že dospělý člověk má být neustále něčím či někým stimulován, aby v neděli přišel do kostela? A pokud ano, nebyl asi dostatečně zralý k přijetí této svátosti.

Překvapila mě věta, že daleko větší vliv má na patnáctileté až dvacetileté parta, než rodiče. Pokud tomu tak je, není asi něco úplně v pořádku. A ještě přemýšlím nad tím, proč dotyčný až nyní reaguje na událost, která byla uveřejněna v Katolickém týdeníku před více než rokem. Doopravdy se mu to zdá vhodné, když nyní místní pan farář bojuje několik měsíců s těžkou nemocí a není ve farnosti přítomen? Nemohl s kritikou ještě počkat, když už čekal tak dlouho? Měl by se pisatel zamyslet nad tím, jak by bylo jemu, kdyby byl v kůži pana faráře.

Proto se domnívám, že jeho chování je neetické, a přiznávám se, že kdybych s autorem článku mluvila osobně, asi bych se vyjádřila lidověji.

Zdislava Čapková
Třebíč

„TŘEŠŤSKÁ FARNOST POMALU, ALE JISTĚ UMÍRÁ „

V pastorační teologii jsme s naším profesorem narazili na téma živé a mrtvé farnosti. Padlo hodně názorů, jak vypadá ta správná „mrtvá“ farnost. Naši debatu shrnul v podstatě takto: „*Živá farnost je tam, kde jsou třeba jen čtyři babičky, které se ale opravdově modlí a mají ochotu, snahu něco dělat, vytvářet.*“ Čtyři – společenství, které se modlí – je shromážděno kolem Krista; mají ochotu něco dělat – nečekají s rukama složenými v klíně, až jim Boží království spadne z nebe.

V naší farnosti je dost Babiček i Dědečků, kteří se modlí, o tom nepochybuji, a kteří chtějí něco dělat, jistě. A nejsou sami. V naší farnosti se přece nemodlí jen „ti staří“ (podle data narození), ale i střední generace, mládež (jsem o tom přesvědčen) a děti. Mnoho z nich je ochotných něco dělat. Bez ohledu na to, kolik jich je.

Děni kolem Velikonoc, jak jsem měl možnost jej sledovat, mě přesvědčilo, že to opravdu funguje tak, jak má, či může fungovat. Přípravny tým (jestli to tak mohu nazvat) zařídil a nachystal vše, co bylo potřeba k uskutečnění důstojného a krásného slavení velikonočního třídení. Ježíš to ustanovil tak, že k vedení obřadů je potřeba ještě kněz, ale i o tuto stránku věci se Hospodin postaral. Pro mě je povzbudivé (i když to teď může vyznít hloupě), že i bez místního faráře fungují organizační, řekněme světské, záležitosti farnosti. Pokud za pět, deset let dojde ke změně kněze, farnost to nepoloží. Farnost není jen farář, ale tvoří ji každý jednotlivý člen určitého území (věřící i nevěřící).

V každé farnosti se najdou „sedě zóny“, které je potřeba vyplnit a o které je potřeba se postarat. Ale to neznamená, že nejsou v záběru a starosti farnosti a pana faráře. Ale opět věřím, že za potřebné věci se kněz ve farnosti modlí a promýšlí je. I když ne vždy je realizace a to i palčivých věcí možná. Nesmíme zapomínat (ani kněz

ne), že hlavním pastýřem každé farnosti je Ježíš Kristus. Vše ostatní je mu podřízeno a vše ostatní musí být v jeho službách. Jemu je také potřeba důvěřovat, že svoji farnost vede.

Ještě jedna poznámka. Zodpovědnost za provedené stavební práce nese opravdu firma a ne ekonomická rada farnosti. A kvalita provedené práce? Firma je nucena dodržet pracovní postupy navržené a kontrolované odborem památkové péče. Na opravu se tedy nesmí použít nejnovější technologie, ale pracovní a technologické postupy

z doby vzniku stavby. Už se bohužel nehledí na změny klimatu, čistoty ovzduší atd. Proto je běžné, že někdy po roce, někdy po půl začne omítka opadat...

Společenství shromážděné s knězem kolem Krista, které se modlí a je ochotné něco dělat – to je živá a úspěšná farnost. Pokud toto v Třešti není, pojďme se s panem farářem shromáždit v modlitbě kolem Krista a pusťme se do díla.

P. Jan Krbec

ANEB CO JSEM SI ODNESL JÁ

FARÁŘSKÁ KLASIKA

Dalším evergreenem se asi stane článek „Farářská klasika“ a dnes k tomu přispějí zřejmě i svým článkem.

Co jsem si tedy odnesl z onoho článku? Nejdříve možná to, co jsem si neodnesl. Neodnesl jsem si ani krátké či dlouhé kázání, vhodné či nevhodné oblečení do zmrzlého kostela, ani kozačky. Co mě ale zaujalo, byl vztah Jany Duchanové k osobě a nemoci o. Tomáše a jednání její šéfové.

My, katolíci, řekněme hlásící se ke katolické víře, máme hodně často „hubu“ plnou sladkých slov o Pánu Ježíši, o tom, jak nás miluje, jak miluje opravdu, ale opravdu každého člověka, ale někdy až moc často zapomínáme, že nám stvořil ruce, nohy, hlas a rozum, abychom tuto jeho lásku druhým lidem srozumitelně zprostředkovávali.

A tady nás ateisté, nevěřící, nebo jenom ti, kteří nesedí v kostele, častokrát až moc zahanbují a v pohodě strčí do kapsy.

Cituji z Janina článku:

V pondělí jí (šéfové) jen tak mezi řečí vykládám, že otec Tomáš psal farníkům krátký dopis s prosbou o modlitbu za jeho uzdravení... Koukla na mě a okamžitě na mě vychrlila: „No a nemohli byste mu někdo zavolat? Mně ten jeho dopis připadá jako S. O. S., pomoc lidí, já jsem tady, nezapomeňte na mě!“ Moje reakce byla fakt

hrozná... (teď si to uvědomuju). „Ale proč mám jako volat zrovna já? To se přece nehodí, abych já, ženská, volala farářovi a ptala se, co mu je.“

Pokračování jistě znáte, nebo si ho můžete znovu přečíst v březnovém Věžníku č. 71. Paní šéfová se Jany ptala, zda tedy v Bibli nemáme nějaký verš o tom, jak se chovat v takové situaci (máme – „Byl jsem nemocný a navštívili jste mě.“). Nakonec druhý den paní šéfová volá Janě v 7:30, jestli už o. Tomášovi zavolala, že kvůli tomu nemohla celou noc spát, že jí to moc leží na srdci. Nakonec se Jana k telefonátu odhodlala a jak sama říká: „věděla jsem, že jsem udělala dobře.“

Podle mě se Jana ve svém článku veřejně vyznává z toho, kde tlačí bota každého z nás. A pro mě je krásné vidět její proměnu. Jak jsem měl možnost být u toho, nebyl to telefonát poslední. Bylo pro mě krásné slyšet o „ateistce“ paní šéfové, jejíž smýšlení a odhodlání k jednání je v pravdě křesťanské.

To jsem si odnesl já. Zakončím opět citací ze zmiňovaného článku: „Prostítná zkušenost – která mě, zaplať Pán Bůh, donutila k zamyšlení sama nad sebou...“ a to díky článku „Farářská klasika“.

P. Jan Krbec

KDE JE CHYBA?

Hned v úvodu mého krátkého „psaní“ bych chtěla předeslat, že nejde o žádnou polemiku či „vyřizování účtů“ přes časopis :-). K napsání tohoto článku mě vedla spíš jen úvaha, co všechno by se mělo pro mládež ve farnosti dělat, či snad co by měla mládež ve farnosti dělat sama pro sebe.

Jsem z generace, které „ušel“ věk pro zařazení k mládeži zhruba před deseti až patnácti lety. Myslím, že moji vrstevníci, kteří tehdy patřili k třešťské farní mládeži, mají na co vzpomínat. Scházeli jsme se každý pátek na faře, kde jsme plamenně probírali texty následující nedělní bohoslužby, zpívali jsme, hráli jsme různé hry, téměř každou neděli jsme se odpoledne sešli a vyrazili do přírody. V létě jsme se často scházeli u ohně, občas jsme uspořádali nějakou tu „sešlost“ u Brychtů na chaloupce, někdy zašli na zábavu, týden jsme společně strávili na čundru na kolech, 14 dní jsme pobývali na Dobré Vodě, kam jsme pravidelně vyráželi s mladší generací. Podzimní víkendy jsme trávili v tehdejší DDM, kde jsme se pokoušeli nacvičit nějaké to předtančení na ples. Chodili jsme společně do kina, už se o nás vědělo, že „kosteláci“ mají 6. řadu :-). Bylo toho mnoho a jistě jsem nevyjmenovala vše.

Jak je možné, že to takhle fungovalo? Myslím, že základ byl ve společném dětství, které pak automaticky přešlo ve společné období dospívání. Já za sebe mohu říct, že to bylo moc hezké období. A proč to „nejde“ současné mládeži? Kde je chyba? Či snad v kom je chyba? Tak za prvé bych se s dovolením „otřela“ o zavedenou frázi, že je „jiná doba“. Ano, je to tak. Naše dětství bylo úplně jiné. Neměli jsme tolik podnětů, které by nás od společných aktivit odváděly (nabízel se snad jen pionýr, ale ten se neslučoval s naším křesťanským „původem“). Byli jsme rádi, že je sobota a můžeme jít na setkání, rádi jsme šli na nácviky zpěvu, chodily jsme rády na májové pobožnosti, recitovaly tam básně. O prázdninách jsme pak vyjeli na „zakázané“ chaloupky do Sirákovy, do Tanvaldu atd. Letní večery trávili kluci na fotbale a my holky seděly na houpačkách a po-

zorovaly je :-). Zvykli jsme si na sebe, vybudovali kamarádství, která pak přešla do dalších let. Vše pak automaticky plynulo dál, a ač jsme odcházeli na střední či vysoké školy, vždy jsme se rádi vraceli na víkendy domů, protože jsme tu měli asi ta nejpevnější pouta.

Rozhodně si nemyslím, že lví podíl na současné „roztroušené“ třešťské mládeži má pan farář. Jistě, i my jsme chodili na faru, kde nám byli tehdejší kněží k dispozici. Ale kdybychom nechtěli my sami, nezlomil by to ani nejlepší farář. Všechna aktivita vycházela z nás. Mělo to ale jisté podmínky. Chtělo to vždy nějaké „tahouny“, a pak samozřejmě i ty, kteří se „vezou“, ale bez kterých by byl vůdčí typ nahraný. Takže taková společná souhra. A v tom já osobně shledávám největší problém současné generace mládeže. Možná by se i našli ti, kteří se „povezou“, ale kde vzít ty „vůdčí“? Je mnohem jednodušší, dle mého názoru, odejít na studie do velkých měst a tak nějak splynout s davem, než se vracet do malých měst a vymýšlet a vymýšlet... Tohle za mládež nikdo neudělá. Ani farář, ani pastorační asistent, natož pak farní rada. Žijeme v době, která si zvykla na spoustu „masáží“ ve smyslu nabídek. Můžeme si vybírat. Není jen jedna aktivita, nabízí se jich spousta. A mohou být mnohem atraktivnější. V tomhle případě se pak hodí to kamarádství, které nám může pomoci si vybrat právě tu farní aktivitu.

Souhlasím, že tento problém nemá zrovna jednoduché řešení. Jen jsem si dovolila několik málo poznámek a třeba i podnětů k zamyšlení. Sama na svých dětech vidím, jak se doba změnila, co vše se nabízí jim a co jsme měli my. Bude velmi těžké je nasměrovat k těm správným aktivitám, ale budeme pro to dělat maximum. Odrazovým můstkem jsou, podle mě, společná přátelství. Tak snad si ty naše děti sednou :-)!

- KZ -

KNÍŽKA

Asi před rokem jsem dočetl knížku Chvalo zpěv na Leibowitze (Miller Walter Michael, nakladatelství Laser, rok vydání 1994).

Knížka mě zaujala, protože i když je to smyšlený příběh, lze v něm hledat podobnosti se současným světem. I s tím, co by mohlo nastat. Nedávno jsem slyšel na Radiu Proglas otce Martina Holíka, jak o této knížce hovoří. Zaujalo ho vyjádření úlohy církve v dějinách lidstva a tak vás seznámím s anotací i s krátkým úryvkem z této knihy.

Anotace:

V klášteře mnišského řádu svatého Leibowitze se snaží uchovávat paměť lidstva po válečné katastrofě. Ve třech částech vyprávění (středověk, období vědeckých objevů, vrchol civilizace) se odvíjejí nové dějiny lidstva velmi podobné dějinám předchozím. Vrchol vývoje civilizace je opět počátkem jejího zániku v důsledku nukleární války, přestože stopy té minulosti ještě nejsou zahlazeny.

Úryvek:

Sotva častěji než třikrát za rok prošel po staré cestě kolem opatství nějaký laik nebo cizinec, navzdory oáze, která umožňovala jeho existenci a dělala by z kláštera přirozené útočiště pocestných, nebýt toho, že to byla cesta odnikud nikam, jak se tenkrát říkalo. Kdysi dávno snad patřila k nejkratší cestě od Velkého Solného jezera do starého El Pasa; na jih od opatství se křížila s podobnou stuljou nerovného kamení ve směru východ-západ. Za to, že se křížovatka poslední dobou ztrácela, mohl čas, nikoli člověk.

Poutník se přiblížil na doslech, ale novic za svou hromadou kamení zůstal. Skutečně měl bedra opásána kusem špinavé pytloviny, který byl kromě čapky a sandálů tím jediným, co měl na sobě. Zarputile se vlekl dál, mechanicky kulhal a poraněné noze pomáhal těžkou holí. Rytmičká chůze prozrazovala člověka, který má kus cesty za sebou, ale ještě mu daleká cesta zbývá. Ale když došel ke starým sutinám, zvolnil tempo a zastavil,

aby se rozhlédl.

Francis se přikrčil.

Mezi několika hromadami sutí v místech, kde kdysi stál shluk starých budov, stín nebyl, nicméně některé větší kameny mohly poskytnout chladivou útěchu aspoň jistým partiím pouště znalých poutníků. Tento brzy dokázal, že k nim patří. Chvilu hledal kámen vhodných rozměrů. Bratr Francis si uznale všiml, že kámen neuchopil a zbrkle za něj nezatahal; použil hůl jako páku a menší kámen jako oporu a tak dlouho strkal do toho těžšího, až zpod kamene vylezl nepřátelský syčící tvor. Když se takto zbavil obyvatele škvíry pod kamenem, obvyklým způsobem se dostal k jejímu chladivému stropu - kámen převrátil. Potom si bederní roušku vzadu povytáhl, povadlou zadnicí dosedl na relativně studenou spodní stranu kamene, shodil sandály a přitiskl chodidla tam, kde byla písčítá podlaha chladivé škvíry. Takto osvěžený, zahýbal prsty na nohou, bezzubě se usmál a začal si pobrukovat nějakou melodií. Netrvalo dlouho a začal si tiše zpívat v nářečí, které novic neznal. Bratr Francis, jemuž začínala být skrčená poloha nepříjemná, se neklidně zavrtěl.

Zpívající poutník mezitím vybalil suchar a kus sýra. Pak zpívat přestal, nakrátko vstal a zvolal v místním nářečí: „Buď požehnan adonáj elóhím, králi všehomíra, který necháváš ze země vyrůst chléb,“ zamečel jakoby nosem. Pak mečert přestal, znovu si sedl a pustil se do jídla.

Jistě přichází zdaleka, pomyslel si bratr Francis, neboť neznal v okolí žádnou říši, již by vládl monarcha tak neznámého jména a tak podivných aspirací. Stařík putuje za pokáním, troufl si usoudit bratr Francis - možná dokonce ke „svatyni“ v opatství, přestože oficiálně to ještě svatyně nebyla a její „svatý“ nebyl za svatého prohlášen. Jinak si Francis přítomnost starého poutníka na cestě nikam vysvětlit nedokázal.

...

- JAH -

PŘÁNÍ A PROSBA

Přání a prosba pro všechny děti ve farnosti, ať už budou o prázdninách kdekoliv: Piště denně večer po modlitbě denní zápisky, co jste prožívaly...

Kdo mi dá pak přečíst (jak já jsem psala a piši) a bude denně pokračovat?

*čeká a těší se prababička
Lidmila Vokřínková*

UŽ JEDOU K NÁM...

Ptáte se kdo? Inu přece prázdniny! Deset měsíců pilné práce je za námi. Školami zazní poslední zvonění a školní brána se otevře dokořán prázdninovým dnům.

Všem vyučujícím, studentům i mladším žákům ZŠ ze srdce přeji pěkné prázdniny!

Dny ať vám plynou ve zdraví a v pěkné, sluníčkové pohodě i v radosti ze všeho hezkého kolem nás. Kež ANDĚL STRÁŽNÝ vás provází na každém kroku.

Tak tedy mějte se krásně!

Olga Hrbková

V prvním roce přípravy na Cyrilometodějské jubileum

POUŤ K PRAMENŮM

„Kamkoli se řeka dostane ... vše se uzdraví.“ Ez 47,9

- k prameni Božího slova v Písmu
- k prameni života s Bohem ve křtu
- k prameni života společenství ve slavení neděle
- k prameni křesťanské národní tradice

U PRAMENE ŘEKY DYJE

na louce blízko Třeště

6. července 2011

10.00 růženec za 60 farností, jimiž Dyje protéká
10.30 mše sv. s požehnáním vody a obnovou křtu

Parkování na vyhrazené louce při silnici Třešť - Panenská Rozsčicka (500 m od pramene). Stoličky na sezení vzít s sebou.

www.farnostznojmo.cz

Chtěl bych jménem znojemského děkana Mons. Jindřicha Bartoše pozvat všechny třeštské farníky na pouť k pramenům Dyje. Na datum 6. 7. rovněž spadá výročí naší primiční mše svaté. Poutní mši sv. k pramenům Dyje budu sloužit na poděkování za dar kněžství a zároveň za všechny, s prosbou o požehnání, kteří se na přípravě a průběhu primiční slavnosti podíleli. Buďte tedy srdečně zváni. Budeme u pramene, tak doufáme, že nebude přšet.

P. Jan Krbec